

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1862/2019
21.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић, Бисерке Живановић, Гордане Комненић и Весне Поповић, чланова већа, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Дејана Спасојевић Иванчић, адвокат из ..., против туженог Савез самосталних синдиката града Новог Сада и општине Нови Сад, чији је пуномоћник Сима Кнежевић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2199/18 од 18.01.2019. године, на седници одржаној 21.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2199/18 од 18.01.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2199/18 од 18.01.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 737/17 од 28.05.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је приговор застарелости потраживања. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужила тражила да се обавезе тужени да тужили на име накнаде штете због изгубљене зараде у периоду од јануара 2010. године до септембра 2014. године исплати укупан износ од 3.115.431,97 динара и то појединачне месечне износе, са законском затезном каматом, све ближе одређено овим ставом изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужила тражила да се обавезе тужени да на име тужиле изврши уплату припадајућих доприноса на име обавезног социјалног осигурања надлежном Фонду за ПИО. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужила тражила да се обавезе тужени да тужили накнади трошкове поступка са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате. Ставом петим изреке, одбачен је као недозвољен део тужбеног захтева којим је тужила тражила да се обавезе тужени да на име тужиле уплати припадајући порез надлежној пореској управи. Ставом петим изреке, обавезана је тужила да туженом накнади трошкове поступка у износу од 217.710,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2199/18 од 18.01.2019. године, одбијена је, жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, ради уједначавања судске праксе (члан 404. ЗПП).

Применом члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је исплата на име накнаде штете због изгубљене зараде, а побијаном одлуком је потврђена првостепена пресуда којом је захтев одбијен, након што су судови утврдили да је потраживање тужиле застарело. О праву тужиле и о истакнутом приговору застарелости потраживања, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, а ревизијом се оспорава утврђено чињенично стање, док се ревизијом не указује на другачије одлуке у истој правној ствари, а и постојање другачије одлуке не би нужно указивало и на другачији правни став, јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Приложена одлука Уставног суда се не односи на застарелост потраживања изгубљене зараде већ на основаност тужбеног захтева потраживања зараде и накнаде штете.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 05.04.2017. године. Вредност побијаног дела од 3.115.431,97 динара, по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе (123,8216 динара за 1 еуро) представља износ од 25.160,65 еура.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужиље недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић